

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΗ ΤΕΧΝΗ στέλνει θερμὸ χαιρετισμὸ στοὺς Ἑλληνας λογοτέχνες, καλλιτέχνες καὶ διανοούμενους.

Δὲν τρέφει παρὰ μιὰ καὶ μόνο φιλοδοξία: νὰ συμβάλει κι' αὐτὴ μ' ὅλες τὶς δυνάμεις της στὴ διαμόρφωση τοῦ καθαρὰ νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ μας.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ἔκαμε ἄριστη ἐκλογή ἀπονέμον-
τας στὸν ποιητὴ κ. Κ. Π. Καβάφη τὸν Φοῖνικά της.

Παίρνοντάς το γιὰ σύμβολο τῆς ἀφθαρτῆς ἀξίας τοῦ Ποιητῆ, διαδηλώνομε σ' αὐτὸν τὴν βαθειὰ ἐχτίμηση καὶ τὸν ἀμείωτο σεβασμὸ πὺν τρέφομε στὸ ἔργο του.

Η ΝΕΑ ΤΕΧΝΗ ἐπανεκδίδεται σὲ λίγο καιρό. Μᾶς ὑπό-
σχεται εὐρύτατο πρόγραμμα: καλὲς τέχνες, ἐπιστῆμες, λογο-
τεχνία, ποίηση, θέατρο κτλ. Στὶς στίγες της θὰ καθρεφτί-
ζονται, ὅσο μποροῦν περισσότερο, οἱ διάφορες ἐκδηλώσεις,
ἀνησυχίες καὶ τάσεις, πὺν παρουσιάζει στὴ σημερινὴ ἐπο-
χὴ μας ἡ παγκόσμια φιλολογία.

Στὸ περιοδικὸ αὐτὸ συνεργάζονται οἱ ἐκλεχτότεροι νέοι
λογοτέχνες μὲ διευθυντὴ τὸν πολὺ γνωστὸν λόγιον Μάριο
Βαϊᾶνο.

Συγχαίρομε ἀπὸ καρδιᾶς τοὺς εὐγενικοὺς μας συνα-
δέλφους, πὺν στὴν κρισιμώτερη περίοδο τῶν Νεοελληνικῶν
Γραμμάτων δὲν διστάζουν νὰ γίνουν οἱ θαρραλεοὶ ἰδεο-
φόροι ἐνὸς τέτοιου σκοποῦ. Καὶ περιμένομε νὰ χαιρετίσωμε
ἀπὸ τοὺς πρώτους τὴ μεγάλη τους αὐτὴ προσπάθεια, πὺν
ἀναμφιβόλως θὰ σημειώσει σταθμὸ ἐξαιρετικὸ στὴν ἐξέλιξη
τῆς πνευματικῆς μας σταδιοδρομίας.

ΤΟΝ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟ τοῦ Βόλου χαιρετοῦμε συναδελφικά.
Συγχαίρομε θερμὰ τοὺς νέους πὺν τὸν ἐκδίδουν γιὰ τὴν

ἐκλεκτὴ καὶ σοβαρὴ ὕλη πὺν παρουσίασαν στὰ πρῶτα τοὺς δύο τεύχη. Τοὺς εὐχόμεστε πρόοδο καὶ ἀκμὴ. Μὲ συγκίνηση διαβάσαμε στὸ πρῶτο τεύχος τοὺς φτερωτοὺς στίχους τοῦ ποιητῆ Ἀγγέλου Σικελιανοῦ, πὺν μαζὶ μὲ τὴ δοξασμένη Θεσσαλία κλείουν κ' ἓνα ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγαλόπρεπους ὕμνους στὴν ἀγαπημένη μας Ἑλλάδα.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ εἶναι—ἴσως— τὸ μόνο κατ'ἀλλήλο ὄργανο σθεναρῶν πολεμιστῶν πὺν μᾶς χρειάζονται πρὸ πάντα σήμερα, ὅπου διερχόμεθα μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ κρίσιμες φυλετικὰς περιόδους.

ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ πιὸ συμπαθητικοὺς καὶ τοὺς πιὸ μορφωμένους ἔλληνας νέους τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ Ντῖνος Μακρῆς, πέθανε τὸν Σεπτέμβρη, ἀφοῦ τυφρανίστηκε πολὺ ἀπὸ ἀρρώστεια. Ὅλοι, καὶ εἶναι πολλοί, πὺν ἐδιάβασαν πότε στὰ περιοδικὰ καὶ πότε στὰ καθημερινὰ φύλλα τὰ ἄρθρα του, αἰσθάνονται ὅτι ἡ ἑλληνικὴ διανόηση τῆς Ἀλεξανδρείας ἔχασε πολὺ μὲ τὸν πρόωγο θάνατό του.

Χρόνο μὲ τὸ χρόνο σημείωνε πρόοδο στὶς γνώσεις καὶ στὶς κρίσεις του, καὶ ἐπίσης στὴ διατύπωσή του. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ γινόταν ἓνας ἀριστος κριτικός. Εἶναι πρόσφατη στὴ μνήμη μας ἡ ἐντύπωση μερικῶν παρατηρήσεών του πᾶνω στὸν «Προσκυνητὴ» τοῦ κ. Γ. Βορσιμιτζάκη. Μὰ ὁ Μακρῆς δὲν ἀνῆκε στὰ γράμματα μόνο· εἶχε ἀνεπτυγμένο τὸ μουσικὸ αἶσθημα καὶ γερὰς μουσικὰς γνώσεις. Πολλὰς φορὰς ἔγραψε γιὰ μουσικὴ· ὅταν δὲ σὲ φιλικὴ συντροφιά μιλοῦσε πᾶνω στὸ θέμα ἦταν γοητευτικὸς μὲ τὸν ἐνθουσιασμό του, καὶ τὴν εὐρύτητα τῆς μαθήσεώς του στὴ μουσικὴ τέχνη.

Μ' ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ ἡ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» συγκαταλέγει μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τῆς τὸν πολὺ γνωστὸ στὰ Ἰταλικά Γράμματα λογοτέχνη κ. Α. Κατράρο πὺν εὐγενικὰ δέχτηκε νὰ μᾶς δίδει αἰσθητικὰς μελέτες σὰν αὐτὴ πὺν δημοσιεύεται στὸ παρὸν τεύχος (μεταφρασμένη ἀπὸ τὸ ἰταλικό).

Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ μας συνεργάτης κ. Κλέων Βέργιος θὰ δώσει στὸ περιοδικό μας μιὰ σειρὰ ἄρθρων γιὰ Ἀλεξανδρινὰ

νους λογοτέχνες, ἀρχίζοντας στὸ τεῦχος αὐτό, μὲ τὸν κ. Γ. Βορσιμιτζάκη.

ΠΟΛΥΣ ΘΟΡΥΒΟΣ γίνηκε γιὰ μιὰ ἐσφαλμένη μετάφραση ἐνὸς στίχου τοῦ **Charles Baudelaire** ὑπὸ τοῦ κ. Τ. Μ.

Μᾶς φαίνεται πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ δυσανεστηθεῖ καὶ τόσο ὁ κ. Τ. Μ. Δὲν ξεύρει καλὰ γαλλικά. Ἄλλ' αὐτὸ τί σημαίνει ; Εἶναι νέος ἀκόμα καὶ μπορεῖ — ἂν θέλει — νὰ τὰ μάθει καλλίτερα στὸ μέλλον.

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ ἀνοητολόγημά του ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ περιοδικὸ «Ἴσις» τῆς 30 Ὀκτωβρίου, ὁ κ. Τίμος Μαλᾶνος ἐβαθμολόγησε τὴν ἐκλεκτὴ μας συνεργάτιδα Ρίκα Σεγκοπούλου, χαρακτηρίζοντάς την ὡς 8ης γραμμῆς λογοτέχνιδα.

Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια· ἡ Ρίκα Σεγκοπούλου ἀνήκει στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν Ἀλεξανδρινῶν λογοτεχνῶν.

Τώρα ὅμως ἄς ἐξετάσωμε σὲ τί γραμμὴ βρίσκεται ὁ κ. Τίμος Μαλᾶνος. Δὲν εἶναι διόλου δύσκολο : εἶναι φανερότατο πὼς ὁ κ. Τίμος Μαλᾶνος εἶναι 9ης γραμμῆς ποιητῆς καὶ 10ης γραμμῆς κριτικός.

ΣΤΗΝ «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» τῆς Λάρισσας δημοσιεύτηκε μιὰ σύντομη κριτικὴ μελέτη γιὰ τὸν ποιητὴ κ. Κ. Π. Καβάφη ἀπὸ τὸν κ. Τ. Ν. Φράγκον.

Οἱ ὀρθές κρίσεις ποὺ ἀναφέρονται σ' αὐτὴ μᾶς ἐκάμανε νὰ ἐχτιμήσωμε χωρὶς κανένα δισταγμὸ τὴν λεπτὴ καὶ συγχρονισμένη ἀντίληψη τοῦ κ. Τ. Ν. Φράγκου.

Ἀναδημοσιεύομε μιὰ περικοπὴ τῆς μελέτης του, ποὺ θεωροῦμε ἀρκετὰ ἀξιοσημείωτη :

Κι' ἐνάντια στοὺς πολλοὺς ποῦ γνωρίζουν λίγες γλῶσσες καὶ μᾶς κουβαλοῦν τὰ προϊόντα τῶν λατινικῶν φιλολογιῶν, εἴτε ἀπὸ μιὰ ἀσύστολη ἀσυνειδησία κι' ἀσέβεια πρὸς τὴν τέχνη, εἴτε ἀπὸ μιὰ ἔλλειψη ἐντελῶς δικοῦ μας πολιτισμοῦ, εἴτε ἀπὸ τάσιν μαϊμουδισμού καὶ ἀπὸ ὅτι ἄλλο θέλετε τέλος πάντων, καὶ ποῦ προσπαθοῦν νὰ περάσουν στὴν κονίστρα τῆς διανόησης, ὁ Καβάφης—τὸ λέμε ἄφοβα καὶ μὲ πεποίθησι αὐτὸ—ἂν καὶ ξεύρη 4 ξένες γλῶσσες, ἂν καὶ πέρασε ἓνα μεγάλο κομμάτι τῆς παιδικῆς ἡλικίας του στὴν Ἀγγλία, ὅπως εἶδαμε σὲ κάποιον σύντομο βιογραφικὸ σημείωμά του, στὸ περιοδικὸ «Νέα Τέχνη» τοῦ Μάριου Βαϊ-

άνου, ἐν τούτοις, χωρὶς τυμβωρυχίης κι' ἀλλαλαγμὸν δὲν μᾶς ἔβγαλε καμμιά imitation ἀπ' αὐτὲς τῆς φιλολογίης, γιατί εἶναι «μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ πολίτης εἰς τῶν ἰδεῶν τὴν πόλιν».

Καὶ ὅλοι βέβαια θὰ θυμώμαστε ἐκείνη τὴ φράση ἐνὸς μεγάλου σοφοῦ: «Ἐκεῖ ποῦ παίνει ἡ μίμησις, ἀρχίζει ἡ τέχνη».

Καὶ τὴν τέχνη αὐτὴ ὁ Καβάφης ὅχι μόνο τὴ δημιουργήσεν ἐντελῶς μονάχος του, ἀλλὰ καὶ τὴ σεβάσθηκε ὅσο πολλοὶ λίγοι ἄλλοι μῦστες τῆς τῆ σεβάσθηκαν.

Καὶ εἶναι σπάνια βέβαια φαινόμενο σήμερα, ἀνάμεσα σὲ τόσους ἐμπόρους καὶ μεγαλοβιομηχάνους τῆς τέχνης, νὰ γράψῃ ἓνας τεχνίτης μέσα σὲ τριάντα χρόνια, θαρρῶ, μόνον 123 ποιήματα καὶ τίποτ' ἄλλο. Μὰ ἀκόμη σπανιώτερο εἶναι νὰ συναντήσῃ κανεὶς ποιητὴ ποῦ μέσα σ' αὐτὰ τὰ 123 ποιήματα νὰ κατορθώσῃ νὰ περιχύσῃ μιὰ δολόκληρη ζωὴ, μιὰ δολόκληρη κοσμοθεωρία τέλους.

ΣΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ περιοδικὸ «Annales politiques et littéraires» ἤης Σεπτεμβρίου 1926 δημοσιεύτηκαν δυὸ ποιήματα ἐλλήνων ποιητῶν μεταφρασμένα ἀπὸ τὸν κ. Jean Michel. Τὸ ἓνα εἶναι ἡ «Ἰθάκη» τοῦ Καβάφη, καὶ τὸ ἄλλο «Θὰ πεθάνω ἔνα πένθιμο τοῦ φθινόπωρου δεῖλι» τοῦ Κώστα Οὐράνη. Τοῦ Οὐράνη τὸ ποίημα βρίσκεται στὴ συλλογὴ τοῦ «Νοσταλγίης».

ΣΕ ΔΥΟ ΣΥΝΕΧΗ φύλλα τοῦ ἔγκριτου ἐβδομαδιαίου περιοδικοῦ «Ἴσις» (6 καὶ 13 Νοεμβρίου) ἐφάνηκαν δυὸ γνῶμες γιὰ τὸν Καβάφη τῶν διακεκριμένων Ἀθηναίων κριτικῶν Κλέωνος Παράσχου καὶ Ἀλκῆ Θυρίλου. Ἡ γνῶμη αὐτὲς ἐδόθησαν ἐξ ἀφορμῆς τῆς συνεντεύξεως Παλαμᾶ γιὰ τὴν ὁποία γράφει ὁ διευθυντής μας.

Ὁ Κλέων Παράσχος γράφει:

.....

«Βεβαίως ἡ γνώμη τοῦ Παλαμᾶ γιὰ τὸν Καβάφη καὶ γιὰ ὁποιοδήποτε ἐν γένει ἄτομο ἢ ζήτημα, εἶνε κάτι ποῦ βαρύνει πολὺ στὴ συνείδησίν μου, ἀλλὰ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ εἶμαι βέβαιος ὅτι τὰ λόγια του εἶτε διεστράφησαν σκοπίμως εἶτε ἀπεδόθησαν τόσο παραλλαγμένα, ὥστε καὶ ὁ ἴδιος νὰ δυσκολεύεται νὰ τ' ἀναγνώρισῃ. Δὲν φαντάζομαι

ποτέ νὰ εἶπε ὁ Παλαμᾶς ὅτι τὰ ποιήματα τοῦ Καβάφη τοῦ κάνουν ἐντύπωση «ρεπορτάζ ἀπὸ τοὺς αἰῶνες» (καὶ ἡ κακὴ ἀκόμη αὐτὴ ἔκφραση δείχνει ὅτι δὲν εἶνε τοῦ Παλαμᾶ) καὶ τοῦ φαίνονται «σὰν σκίτσα ἰδεῶν ποῦ πᾶνε νὰ γίνουν τραγούδια».

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐπαναλάβωμε τί εἶνε γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνας διανοομένους ὁ Καβάφης ; Ἐφάνηκε ἀρκετὰ ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἐκτίμηση ποῦ τοῦ τρέφομε, ἀπὸ τὸ ὠραιότατο πανηγυρικὸ τεῦχος ποῦ ἐξέδωκε πέρυσι ὁ νέος του θαυμαστῆς κ. Βαϊᾶνος. Ὅλοι ἐκεῖ μέσα, παλαιοὶ καὶ νεώτεροι συγγραφεῖς, μιλοῦν γιὰ τὸν Καβάφη μὲ τρόπο ποῦ δείχνει ὅτι τὸ ἔργο του ἔχει ἐπιβληθεῖ ὀριστικὰ πᾶ στὴν νεοελληνικὴ λογοτεχνικὴ συνείδηση καὶ ὅτι οἱ λίγες ἐπιφυλάξεις ποῦ ὑπάρχουν ἀκόμη, ὀφείλονται στὴν μεγάλη ἰδιορρυθμία τοῦ ἔργου του, στὴν ἐντελῶς πρωτότυπη μορφή καὶ σύστασή του, στὸν ἐντελῶς νέο του τόνο.

Οἱ λίγες αὐτὲς ἐπιφυλάξεις εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐκλείψουν μὲ τὸν καιρὸ ἀπὸ τοὺς παλαιότερους, ὅπως ἐξέλειψαν ἐντελῶς σχεδὸν ἀπὸ τοὺς νέους. Οἱ πληρέστατες τοῦλάχιστον ἐργασίαι τοῦ Ἀλχη Θούλου καὶ τοῦ Τέλλου Ἀγρα δὲν ἀφήνουν γι' αὐτὸ ἀμφιβολία.

Καὶ ἄλλοτε τὸ ἔγραψα καὶ σήμερα τὸ ἐπαναλαμβάνω ὁ Καβάφης εἶνε ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους μας ποιητὰς, γιατί ἐπλούτισε τὴν αἰσθαντικότητά μας καὶ τὰ ἐκφραστικά μας μέσα, γιατί ἐξέφρασε αἰσθήματα καὶ συναισθήματα, δράματα ψυχικὰ καὶ διανοητικὰ ποῦ κανεῖς πρὶν ἀπ' αὐτὸν δὲν εἶχε ἐκφράσει στὴ γλῶσσα μας, γιατί ἐστράφη πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν ἰδίως κόσμον τὸν ὁποῖον ἀπεκάλυψε σὲ ὅλη του τὴν ρευστότητα καὶ τὴν μουσικότητα, γιατί τέλος εἶνε ὁ μόνος ἴσως ποιητῆς μας ποῦ ἀπευθύνεται σ' ὅλους τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους καὶ ὅχι στοὺς Ἕλληνας μόνον.

Ποιηταὶ σὰν τὸν Καβάφη δὲν γεννιοῦνται κάθε μέρα, ὅχι μόνον στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ πουθενά».

Ὁ Ἀλχη Θούλος γράφει :

«Τὸ ὅτι ὁ Παλαμᾶς δὲν συγκινιέται ἀπὸ τὴν ποίηση τοῦ Καβάφη τὸ εἶχαμε ἀπὸ καιρὸ μαντέψει. Στὴ μελέτη μου γιὰ τὸν Καβάφη τὸ ἔχω ἀναφέρει. Δὲν ὑπάρχει ἄλλωστε σ' αὐτὸ τίποτε τὸ ἐκπληκτικόν. Ὅσο πῶς ἐντονη καὶ ἰδιόρρυθμη εἶναι μιὰ προσωπικότητα τόσο δυσκολώτερα ἐπιβάλ-

λεται σὲ μιὰ ἐπίσης ἔντονη προσωπικότητα ποὺ ἔχει χαράξει τὸν καθωρισμένο της δρόμο... Μιὰ πελώρια διαφορὰ κι' ἀπόσταση χωρίζει τὴν ιδιοσυγκρασία καὶ τὴν δημιουργικότητα τοῦ Παλαμᾶ ἀπὸ τὴν ιδιοσυγκρασία καὶ τὴν δημιουργικότητα τοῦ Καβάφη. Εἶναι σχεδὸν φυσικὸ τὸ ἔργο τοῦ ἑνὸς νὰ εἶναι ἀδιάφορο, ἂν ὄχι κι' ἀντιπαθητικὸ στὸν ἄλλο.

"Οὐτως κι' ὁ Παλαμᾶς ἔχοντας ἴσως συνείδηση τοῦ πόσο εἶναι ὑποκειμενικὴ ἡ ἀντίληψή του γιὰ τὴν ποίηση τοῦ Καβάφη εἶχε ἐπιμελέστατα ἀποφύγει ἴσαμε σήμερα νὰ τὴν ἐκφράσει... "Ἄλλωστε ὁ Παλαμᾶς δὲν κρίνει ὅταν δὲν μπορεῖ νὰ ἐπαινέσει. Ἐπιβάλλεται ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν θεληματικὴ αὐτὴ καὶ εὐγενικὴ σιωπή... Γιὰ τὴν ἀντίληψή μου τίποτε δὲν δικαιολογεῖ κάποιες δημοσιογραφικὲς ἀδιαικισίες τόσο ἔντονες ποὺ δὲν μποροῦν νὰ χαρακτηριστοῦν ἁλλοιότικα παρὰ ὡς ἐκβιαστικές. Ἡ φανερὴ ἀναγραφή τῆς γνώμης τοῦ Παλαμᾶ δὲν μᾶς ἀποκάλυψε τίποτε, καὶ ὁ ἐκβιαστικὸς τρόπος ποὺ εἶναι παρμένη ὁλόκληρη ἡ συνέντευξη μᾶς φανερώνει μόνον τὴν ἀνυπόφορη φορτικότητα ἑνὸς στερημένου ἀπὸ κάθε λεπτότητα δημοσιογράφου.

Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ καταλάβω πῶς φαντάζεται ἓνας δημοσιογράφος ὅτι ἔχει δικαίωμα νὰ μεταχειρίζεται μιὰ συνέντευξη κι' αὐτὸ ὄνομα ἑνὸς Παλαμᾶ γιὰ νὰ ἐκφράσει δογματικὰ καὶ σχεδὸν ὕβριστικὰ τὶς προσωπικὲς του ἀντιπάθειες ποὺ δὲν ἐνδιαφέρουν κανένα. Διαβάζοντας τὴν ὁμιλία τοῦ κ. Χριστοφίδη μὲ τὸν Παλαμᾶ δὲν αἰσθάνθηκα τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ ἀγανάχτηση γιὰ τὴν ἐλάχιστη ἀντίληψη ποὺ ἔχουν μερικοὶ δημοσιογράφοι γιὰ τὶς ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπαγγέλματός τους καὶ γιὰ τὴν περιωπὴ στὴν ὁποία πρέπει νὰ στέκει. Ἐκμεταλλεύονται ἀπλᾶ καὶ μόνον τὴ δύναμη ποὺ τοὺς δίνει. "Ἄν εἶχε ἓνα ὅποιοδήποτε κύρος ἡ συνέντευξη τοῦ κ. Χριστοφίδη μὲ τὸν Παλαμᾶ θὰ μείωνε ἀσφαλῶς πολὺ περισσότερο τὸν Παλαμᾶ ἀπὸ τὸν Καβάφη. Καὶ ἐκεῖνοι ἀκόμα ποὺ ἄρνοῦνται τὸ περισσότερο τὴν ποίηση τοῦ Καβάφη ξέρουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἄρνηθοῦν παρὰ ὅστερα ἀπὸ μακρὰ καλλιτεχνικὴ συζήτηση κι' ὄχι μὲ ἀμφίβολη ποιότητα ὑπαινιγμοὺς κι' ἀφορισμοὺς. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ τ' ἄγνοοι ὁ κ. Χριστοφίδης, ὁ Παλαμᾶς ὅμως τὸ ξέρει, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα νὰ παρουσιάζει ἓναν Παλαμᾶ ἀλοιώτικο ἀπ' ὅ,τι εἶναι.

Τὴν προσωπικὴ μου γνώμη γιὰ τὸν Καβάφη τὴν ἀνέ-
λυσα ἄλλοτε. Ἄν πρόκειται νὰ ξαναγράψω σήμερα τὴ με-
λέτη μου γιὰ τὸν Καβάφη θὰ τὴν ἔγραφα ἀκόμα πιὸ ἐν-
θουσιαστικῇ. Πιστεύω ὁλοένα περισσότερο πὺς ὁ Καβάφης
εἶναι ἀπὸ τοὺς ἐλάχιστους νεοέλληνες ποιητὲς μὲ συγχρο-
νισμὲν ἑυρωπαϊκὴ ψυχὴ σύνθεσι καὶ τεχνοτροπία καὶ μαζὺ
μὲ μιὰ πολὺ ἔντονη ἰδιόρρυθμη προσωπικότητα. Ἔχω τὴν
πεποίθησιν πὺς τὸ ἔργον τοῦ Καβάφη εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πολὺ
ἐλάχιστα νεοελληνικὰ ἔργα ποὺ μπορεῖ νὰ διεκδικήσῃ καὶ
νὰ καταστήσῃ μιὰ ἀπὸ τὰς πρῶτες θέσεις στὴν παγκόσμιαν
ποίησιν.»

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ μας κ. Α. Γ. Συμεωνίδης διωρίστηκε ἀπ’
τὰς 15 Σεπτεμβρίου φιλολογικὸς ἀντιπρόσωπος καὶ ἀντα-
ποκριτὴς γιὰ ὅλην τὴν Αἴγυπτον τοῦ γνωστοτάτου περι-
οδικοῦ τῶν Ἀθηνῶν «Νέα Τέχνη», ποὺ καθὼς ἀναφέρομε
παραπάνω ἐπανεκδίδεται σὲ λίγο καιρὸ μὲ εὐρύτερον πρό-
γραμμα καὶ ἀριωτέρη ἐμφάνισιν.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ. — Ἡ «Ἀλεξανδρινὴ Τέχνη» θὰ κρίνει
τὰ βιβλία τῶν συγγραφέων ποὺ θὰ τῆς στέλνονται σὲ δύο
ἀντίτυπα.